

Срібний сонет

Максим Рильський

М.Алексєєву

Посріблені ліси окуталися тінню,
А небосхил горить і віти золотить.
Виходжу я на шлях — на смугу ясно синю, —
І чудно й дзвінко сніг під валянком скрипить.

У цьому ж лісі я пив самоту осінню,
Тут весну цілував під шелест верховіть,
Тут літом пропливли ледачі дні незмінні, —
Тепер сюди прийшов мороза я зустріть.

Цей вечір, замкнений в холодному спокої,
Ясний, докінчений нагадує сонет,
Сонет краси гаїв і тиші зимової.

Зі сніжних рим дзвінких його зложив поет,
Чий силует на тлі блакиті неземної
Для тих, хто молиться, є божий силует.